

A woman with long brown hair is shown in profile, looking out a window. She is resting her chin on her hand. The window shows a bright, green, out-of-focus outdoor scene. The lighting is soft, coming from the window, highlighting her face and hand. The background is dark, suggesting an interior setting.

MIES VREUGDENHIL

*De
verlatene*

CITERREEKS

DE VERLATENE

Mies Vreugdenhil

De verlatene

Citerreeks

© 2011 Citerreeks, Kampen
www.citerreeks.nl
Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur
ISBN 978 90 5977 580 0
NUR 344

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Het huis stond aan een doodlopende straat, zodat het gevrijwaard was van alle doorgaande verkeer.

Het rieten dak zag er verzorgd uit en de tuin was een compositie van zachte kleuren. De deuren naar het terras stonden open en pianoklanken zweefden naar buiten.

Met een tevreden uitdrukking op haar gezicht nam Loes alles in ogenschouw. Het was perfect, de gasten konden komen. Haar hand ging naar het brede, bewerkte zilveren collier dat haar hals omsloot. Een cadeau van Paul, haar man. Het was hun zilveren bruiloft.

‘Voor vijftientig zilveren jaren,’ had hij gezegd toen ze het doosje van een bekende juwelier uit het zilverkleurige pakpapier haalde.

Een paar kleine diamantjes flonkerden haar tegemoet. Het was een smaakvol collier en ze verbaasde zich erover dat het haar zo goed paste en dat het

haar zo goed stond.

Ze voelde zich een gelukkige vrouw. Een mooi huis, een goed inkomen en geen zorgen. Dat zou iedereen zich toch wensen? Maar bij hen was het realiteit. Ze zou met niemand willen ruilen.

De pianioklanken hielden op. Ze liep naar binnen om de cd op *repeat* te zetten zodat ze er niet iedere keer naartoe zou hoeven lopen.

Het was zachte, beschaafde muziek, die als achtergrond zou dienen om de avond op te luisteren. Beethoven, Chopin – het was de keuze van Paul, die het hele feest had georganiseerd. ‘Vijfentwintig jaar is een mijlpaal,’ had hij gezegd. ‘Je weet immers nooit of je de vijftig jaar haalt.’

Hij had, in overleg met haar, alles besteld bij een cateringbedrijf.

Hun vaste hulp, Betty, had haar zuster meegebracht zodat er die avond hulp genoeg zou zijn om iedereen naar wens te bedienen.

De uitnodigingen die ze hadden verstuurd, waren gedrukt op roomkleurig geschept papier. Een enkele zilveren vlinder versierde het geheel.

In de keuken klonk het gerinkel van kopjes, schoteltjes en lepeltjes. Ze liep naar de tussendeur om even Betty’s zuster goedendag te zeggen.

‘O, mevrouw, wat ziet u er mooi uit,’ zei Betty spontaan met een blik op het kapsel en de japon van Loes.

‘Het is ook een speciale avond,’ zei Loes met een glimlach.

‘Ik hoop dat hij onvergetelijk wordt.’

Ze keek op haar horloge. ‘Met een klein halfuur zullen de meeste gasten er wel zijn. We beginnen met de champagne als welkom.’

Betty knikte. ‘Die staat al in de koelers, mevrouw.’

‘Prima.’ Loes liep terug de kamer in en liet zich zakken op de mooie, witte bank. Ze keek rond, blij met haar interieur à la Jan des Bouvrie. Alles wit, met een enkel pastelkleurig accent.

Hoe gelukkig kon een mens zijn! Haar leven liep op rolletjes. Er waren geen geldzorgen. Paul had een goede baan en ze waren allebei kerngezond.

Alleen jammer dat ze geen kinderen hadden gekregen. Ze waren jong getrouwd; Loes was twintig en Paul vierentwintig toen ze in het huwelijksbootje stapten.

Ze hadden verwacht dat de kinderen vanzelf zouden komen, maar dat was niet zo geweest. Na jaren van wachten waren ze door de medische molen gegaan en toen was gebleken dat Loes degene was die onvruchtbaar was.

Het was een moeilijke tijd voor hen geweest, maar ze waren er goed doorheen gekomen.

Paul had het in het begin heel erg gevonden. Hij

was dol op kinderen en moest na de uitslag zijn toekomstbeeld bijstellen. Op den duur was het gesleten. Ze praatten er niet meer dagelijks over en volgens Loes had Paul er zich bij neergelegd. Hij zei er tenminste niets meer over. Ze konden samen op vakantie als ze wilden en allerlei dingen doen waar mensen met kinderen helemaal niet meer aan toe kwamen.

In het begin had ze zich heel schuldig gevoeld, maar de dokter had haar weten te overtuigen dat hier helemaal geen sprake was van schuld.

Ze was toch niet moedwillig onvruchtbaar? Zulke dingen gebeurden nu eenmaal in het leven en de arts zou niet graag de echtparen de kost willen geven die in dezelfde situatie zaten.

Daarom waren er tegenwoordig zo veel mogelijkheden uitgevonden die ze bij onvruchtbare stellen konden toepassen.

Zoals?

IVF-behandeling, eiceldonatie, draagmoeders, enzovoort. Er waren nog veel meer kansen, ze duidde er van.

Loes wilde best nadenken over dit alles, maar Paul had de dokter duidelijk gemaakt dat hij absoluut niets voelde voor al die medische kunstgrepen.

Het gebeurt op de natuurlijke manier of anders niet, vond hij. Hij was er heel stellig in geweest en

dat had Loes verbaasd. Als ze het voorzichtig ter sprake bracht, ketste Paul het direct af.

‘Je weet hoe ik erover denk, Loes.’

‘Maar hoe denk je over adoptie?’ had ze gevraagd. ‘Dat is toch ook een mogelijkheid?’

‘Niet mijn mogelijkheid, Loes.’

Het had haar verdriet gedaan dat Paul had gezegd dat hij geen kind van een ander wilde opvoeden.

Ze werd in haar gedachtenstroom gestoord door Paul, die de kamer binnenkwam. Hij zag er goed uit in zijn lichte linnen kostuum. Loes glimlachte vriendelijk naar hem.

‘Waar zijn de vijftientig jaren gebleven.’ Ze stond op om zijn hand te pakken. ‘Bedankt voor alle fijne jaren,’ vervolgde ze. ‘Ze zijn omgevlogen.’

‘We zijn toch nog jong?’ vroeg hij.

‘Daar heb je gelijk in. Vijfentwintig en negenenveertig is beslist nog niet oud.’

De bel ging en ze haastten zich naar de deur om de gasten te ontvangen.

Haar ouders kwamen als eersten binnen. Paul had geen ouders meer. Die waren een paar jaar geleden door een auto-ongeluk om het leven gekomen. Door een verkeerde inhaalmanoeuvre waren ze allebei op slag dood geweest.

Hij had wel een oudere zuster, zij zou die avond ook komen.

Van de ouders van Loes kregen ze een cassette met zilver. 'Toen jullie trouwden, konden we jullie zo'n geschenk niet geven,' grapte haar vader. 'Maar nu komt het er toch van.'

Loes had het model in een folder mogen uitzoeken zodat het helemaal naar haar zin zou zijn. Maar het was toch anders om het glanzend zilveren bestek op blauw fluweel te zien liggen. Ze omhelsde haar ouders hartelijk, terwijl ze hen bedankte.

'We hopen dat jullie nog veel gelukkige jaren zullen hebben,' zei haar moeder.

En haar vader voegde eraan toe: 'Dat is ook mijn wens. Maar verder hoop ik, kind, dat je weer zult terugkeren naar de kerk, waar je gedoopt bent en waar jullie zijn getrouwd.'

Loes had er een hekel aan dat ze dat zeiden, want ze had zo helemaal voor haar eigen leven gekozen. Ze was gedoopt en had belijdenis gedaan, dat wel, maar het was allemaal veranderd nadat ze Paul had leren kennen. Hij kwam uit een familie die nergens meer aan deed. Hij had beloofd dat hij mee zou gaan naar de kerk, maar hij was daarin in gebreke gebleven.

Loes had gehoopt dat ze hem op andere gedachten zou kunnen brengen. Maar in plaats van dat hij met haar meegang naar de kerk, was zij afgehaakt.

Na een drukke week was het prettig om 's zondags eens uit te slapen en te doen wat ze zelf wilden. Soms

reden ze naar de zee om een lange strandwandeling te maken.

Per slot van rekening kun je God ook vinden in de natuur, had Paul haar gerustgesteld als haar geweten weer eens protesteerde. En op den duur had ze helemaal voor de levenswijze van Paul gekozen.

Maar op dit ogenblik had ze helemaal geen zin om met haar ouders in discussie te gaan.

‘Je weet nooit wat er allemaal nog kan gebeuren,’ zei ze vriendelijk. ‘Gaan jullie maar op de bank zitten. Voor de rest hebben we geen vaste plaatsen voor de gasten. Het is juist de bedoeling dat ze een beetje rondlopen zodat ze met deze of gene een praatje kunnen maken.’

Ze volgden haar aanwijzingen gehoorzaam op. Haar moeder had een mooi, nieuw pakje aan met zachte kleuren en haar vader had zijn zondagse pak aangetrokken.

Een voor een druppelden de gasten binnen en weldra was het een gezellig geroezemoes van stemmen en tinkelende glazen. Ze hadden verder gekozen voor een buffet. Op een lange tafel langs de muur stonden de heerlijkste dingen. Salades, soepen, broodjes, koud en warm, vlees, kip, sauzen, fruit en nagerechten. De catering had het allemaal keurig verzorgd. De meisjes die met de bediening hielpen, hoefden alleen koffie en wijn in te schenken

en leeg serviesgoed mee naar de keuken te nemen. Voor de rest zouden de gasten zichzelf helpen met opscheppen of een stuk taart afsnijden.

Loes bracht haar ouders eerst een glaasje champagne om op hun vijfentwintigjarig huwelijksfeest te drinken.

‘Wat hebben jullie er veel werk van gemaakt,’ zei haar moeder, die binnen korte tijd een blos op haar wangen had van de champagne.

‘Het is niet niks tegenwoordig, om zo lang getrouwd te zijn met dezelfde man,’ zei haar vader met een knipoog. ‘Hoeveel paren gaan er niet scheiden. Die houden het na een paar jaar voor gezien. Zo veel mensen doen geen moeite meer voor hun huwelijk. Als het niet klikt, of als ze verliefd worden op een ander, hup, uit elkaar.’

‘En denk eens aan die arme kinderen die er de dupe van worden,’ vulde haar moeder aan.

‘Gelukkig is dat bij ons niet zo,’ zei Loes, en ze keek naar Paul, die geanimeerd met verschillende mensen stond te praten.

‘Nee, je hebt veel geluk gehad in je huwelijk.’ Haar moeder nam het laatste slokje van de champagne en gaf Loes het lege glas aan.

Loes bracht het direct naar de keuken. Ze was bang dat haar moeder nog iets over hun kinderloosheid zou zeggen. Haar moeder flapte er sneller iets

uit dan haar vader. Die dacht van tevoren meer over zijn woorden na.

En ze wilde deze feestelijke avond niet bederven door het stille verdriet dat in haar hart woonde weer aan te wakkeren. Vanavond alsjeblieft niet.

Paul tikte tegen zijn glas en vroeg een ogenblik stilte. Hij dankte alle gasten hartelijk voor hun komst en de geschenken die ze meegebracht hadden.

Hij zei blij te zijn dat er zo veel mensen aanwezig waren om hun vijfentwintigjarig huwelijk mee te vieren. Hij betrok Loes erbij door te zeggen dat ze hem altijd met veel liefde en geduld had bijgestaan. Hij hoopte dat hun verbintenis nog lang zou voortduren en vroeg de gasten om aan het buffet te beginnen. Nou, dat was niet aan dovemansoren gezegd.

Weldra was het een geroezemoes en stond iedereen met een bordje in de hand om de lekkere dingen op te scheppen die op de lange tafel uitgesteld waren.

Halverwege de avond kwam de zuster van Paul. Ze was niet in de gelegenheid geweest vroeger te komen, zei ze spijtig tegen Loes.

Maar die verwelkomde haar hartelijk met een glaasje champagne zoals alle gasten bij het binnenkomen hadden gekregen.

‘Nou Lisa, ga je gang,’ zei Loes terwijl ze naar de gerechten wees.

‘Even met Paul bijpraten, ik heb hem nog niet gefeliciteerd.’ Lisa zette haar glas neer en verdween richting Paul.

Gelukkig dat hij Lisa nog heeft, dacht Loes. Geen familie hebben lijkt me vreselijk. Ze hadden altijd al goed met elkaar kunnen opschieten, maar na de dood van hun ouders was de band tussen hen steviger geworden.

Hanna, de zus van Loes, woonde in Dubai, samen met haar man, die voor een grote oliemaatschappij werkte en daarheen was uitgezonden.

Op zulke dagen mis je elkaar het meest, dacht Loes. Ze kwamen af en toe wel met verlof, maar het was onmogelijk om voor verjaar- en gedenkdagen steeds over te komen. Ze hadden een prachtig bloemstuk laten bezorgen en op die manier waren ze ook een beetje aanwezig.

Om twaalf uur wilden haar ouders graag naar huis.

‘Zal ik een taxi bellen?’ vroeg Loes bezorgd, maar haar vader verklaarde dat hij zelf kon rijden. Behalve het glaasje champagne aan het begin van de avond had hij geen alcohol meer gedronken.

‘Je vindt het toch niet erg hè, Loes?’ vroeg haar moeder. ‘We hebben het heel gezellig gehad, maar

nu wordt het ons een beetje te druk. We zijn heel wat ouder dan de gemiddelde gast, dus ze zullen het wel begrijpen.'

'Natuurlijk,' zei Loes hartelijk, en ze seinde Paul in om ook afscheid te nemen.

Ze liepen mee naar buiten om hen uit te zwaaien en bleven kijken tot de rode achterlichten om de hoek waren verdwenen. Loes pakte Paul bij de hand. 'Je hebt me een geweldig mooi feest gegeven,' zei ze dankbaar.

Paul glimlachte en samen liepen ze weer naar binnen.

Het duurde tot een uur of drie, toen waren alle gasten pas vertrokken. De schalen waren leeg, evenals de wijnflessen. Het was een onvoorstelbare puinhoop in de kamer.

De hulpen waren al lang voor twaalf uur naar huis gegaan. Loes had met hen afgesproken dat ze de volgende dag alles zouden komen schoonmaken, nadat het cateringbedrijf de spullen had opgehaald.

Ze waren alleen. Loes kon haar ogen bijna niet openhouden van vermoeidheid.

'Het enige waar ik naar verlang, is dat ik mijn schoenen uit kan schoppen en zo mijn bed in kan duiken,' zei ze geuwend.

'Dan doe je dat toch,' zei Paul. 'Ik heb ook geen

zin meer in een douche of bad. Morgen staat ons heel wat te wachten.'

Loes knikte. Maar wat hen eigenlijk te wachten stond, wist ze niet.

2

De overgordijnen waren niet helemaal gesloten en door een kier scheen de zon naar binnen. De stralen gleden over het behang en langs de trouwfoto, die in een mooie lijst aan de muur hing.

Loes opende haar ogen en beseftte dat het de dag ná 'de dag' was.

Ze had een vieze smaak in haar mond, maar dat kwam omdat ze de hele avond had gegeten, en een paar glazen wijn erbij had genomen.

Ze keek naar Paul, die naast haar nog diep in slaap was. Zijn hoofd hing wat achterover en uit zijn open mond klonk regelmatig gesnurk.

Hij zag er moe uit, stelde ze vast. Maar ja, als ze zelf in de spiegel zou kijken, zou ze ook niet veel fraais ontdekken.

Een lekker warm bad, met een koude douche na, zou hen wel weer een beetje bij de tijd brengen, dacht ze.

En daarna een sterke, hete kop koffie. Ze sloot

haar ogen om nog wat na te soezen. De hulpen zouden pas om tien uur komen en nu was het halfacht. Tijd genoeg dus.

Paul opende langzaam zijn ogen. ‘Ben je al wakker?’

‘Ja, nog maar net. Maar ik voel me allesbehalve fris.’

‘Nou, ik voel me precies hetzelfde. Hoe laat komen ze hier schoonmaken?’

‘Om tien uur.’

‘En hoe laat denk je dat ze klaar zijn?’

‘Om twaalf uur zeker, want dan moeten ze weg.’

‘Oké.’ Paul sloeg het dekbed opzij en stapte naast het bed. ‘Ik ga me langdurig douchen, daarna scheeren en aankleden. We gaan ontbijten en de middag heb ik bestemd voor iets anders.’

‘Hoezo?’

‘Ik wil eens uitgebreid met je praten, Loes. Daarom heb ik vandaag de hele dag vrij genomen.’

‘Maar het is toch zaterdag? Dat is immers al een vrije dag!’

‘Dat weet ik. Maar hoeveel zaterdagen moet ik nog ergens voor mijn werk heen? Of zit ik achter de computer?’

‘Ja, dat is waar. Maar wat is het? Waar gaat het over? Kun je dat nu alvast niet zeggen?’

‘Nee, dat kan niet. We moeten er samen rustig bij zitten. Je komt het vanzelf wel te weten.’

Loes bleef niet aandringen. Ze sloot haar ogen en lag te luisteren naar het spetterende water in de badkamer.

Ze besloot om geen warm bad, maar een douche te nemen, net als Paul nu deed. Dan kon ze gelijk haar haren lekker wassen. Die stonden stijf van de lak.

Wat zou hij te bespreken hebben? Ze was daar nu wel nieuwsgierig naar geworden. Zou het te maken hebben met de woelige tijden in zijn bedrijf? Zou hij ontslagen worden? Het kon natuurlijk ook zijn dat hij een kwaadaardige ziekte onder de leden had. Maar dan zou ze dat toch wel gemerkt hebben. Wat zou...?

Haar gedachten werden onderbroken omdat Paul binnenkwam. Zijn haar was nat en ze rook zijn kruidige aftershave.

‘Zo, dat was heerlijk. Ik voel me een ander mens.’ Hij droogde zijn haar verder met een donzige witte handdoek.

Loes ging zitten. ‘Paul, ik ben zo nieuwsgierig.’

Hij schudde resoluut zijn hoofd. ‘Nee, Loes, het kan niet met een paar woorden.’

Nou, dan zou ze zich er maar bij neerleggen. Hij was vastbesloten niets te zeggen. Straks zouden ze

nog ruzie krijgen terwijl ze helemaal niet wist waarover het zou gaan.

Het was inderdaad fijn. Een lekkere, warme douche met heerlijk geurend badschuim. Haar haren waren weer zacht en glanzend. Ze eindigde met koud water, wel frisjes, maar goed voor de bloedsomloop.

In haar badjas liep ze naar beneden, terwijl de koffiegeur haar halverwege de trap al tegemoet kwam.

Paul was met het ontbijt bezig. ‘Wil je ook een geroosterde boterham?’

‘Ja, graag.’

Een boterham met pruimenjam en een grote mok koffie, lekker, dacht ze.

Zwijgend aten ze. Paul schonk nog eens koffie in en ritselde met de krant. ‘Ik ga maar buiten zitten. Het is goed krantenweer, geen wind en wel zonneschijn.’

Goed, dacht Loes. De hulp kwam zo dadelijk en dan was er genoeg te doen tot aan de middag.

Eindelijk, eindelijk zaten ze samen op het terras. Loes keek naar Paul, die zenuwachtig was. Dat had ze wel in de gaten.

‘Nou, begin maar!’

Hij zocht naar woorden. ‘Loes, het valt me vreselijk zwaar wat ik je wil zeggen. Ik heb er heel lang

over nagedacht en alles tegen elkaar afgewogen, maar ik kan mijn gevoelens en verlangens niet aan de kant schuiven. Niet meer, eigenlijk. Ik wil zo graag een kind van mezelf. Ik wil vader worden.' Hij zweeg, durfde Loes niet aan te kijken.

Zij zat doodstil. Ze snapte niet goed wat hij nu wilde. 'Paul, ik ben vijfenveertig. Moet ik nu nog door de medische molen? Daar is het te laat voor.'

'Nee, je hebt gelijk. Daarvoor ben je nu te oud. Ik heb er spijt van dat we het jaren geleden niet hebben doorgezet.'

'Dat was jouw schuld.'

'Ja, Loes, dat was mijn schuld, daar heb je volkomen gelijk in. Maar dat doet er nu niet toe.'

'Wat dan wel? Hoe wil je dit probleem oplossen, jouw gevoelens en verlangens behartigen?'

Hij ging niet op haar vraag in. 'Ik ben negenenveertig. Het kan nog. Ik zou zo graag een gezin stichten. Ik heb er zo lang naar verlangd.'

Loes begreep er niets van. Hij wilde een kind van zichzelf, maar dat kon niet. Ze keek hem vol onbegrip aan. Haar hersens draaiden op volle toeren.

'Je zou dus een gezin willen stichten, maar niet met mij, begrijp ik. Leg me dat alsjeblieft eens uit.'

Hij zuchtte, hij voelde zich op dit moment een schoft. 'Een jaar geleden kwam er een nieuwe colle-

ga bij op de zaak. Een weduwe met een jongetje van vier jaar. Af en toe, toen ze nog geen auto had, bracht ik haar naar huis. Ze kende hier nog niemand. Dan haalden we eerst haar zoontje uit het kinderdagverblijf. Zo is het gekomen.'

'Je bedoelt Eline van Uden?'

'Ja, die bedoel ik.'

'Hebben jullie iets samen?'

Hij schudde zijn hoofd. Maar niet met overtuiging. Ze geloofde hem niet. Haar hart hamerde in haar borst en ze snakte naar adem.

Als het waar was wat hij zei, zou dit het einde van hun huwelijk zijn.

'Hoe durf je,' zei ze woedend.

'Ik ben er iedere dag mee bezig, Loes. Het is zo moeilijk.'

'Ik zie geen enkele moeilijkheid, Paul. We zijn getrouwd. Al vijftientig jaar. Dat hebben we gisteren met een groot feest gevierd. De rommel is net opgeruimd.'

'Ik gunde jou dat feest zo,' zei hij. 'En daarmee wilde ik het afsluiten.'

'Afsluiten, nu nog mooier. Trouwens, Paul, we zijn in de kerk getrouwd, daar hebben we een belofte afgelegd, voor Gods aangezicht.'

'Het was jouw speciale wens om in de kerk te trouwen. Ik had daar niet zo veel mee. Dat weet je

best. En zo'n trouwe kerkbezoekster was je ook niet. Ze zagen je nooit.'

Ze was even stil. Het was waar wat hij zei. Ze had het er lelijk bij laten zitten. En dit was volkomen haar eigen schuld. Nu werd ze door haar eigen daden klemgezet.

'Paul, ik wil dit helemaal niet. Ik houd van je. Ik ben gelukkig hier. We hebben een mooi huis, geen zorgen, het ontbreekt ons aan niets.'

Behalve aan kinderen, dacht ze bij zichzelf. Maar dat zei ze niet tegen Paul.

Het kon toch niet waar zijn wat hij allemaal zei. Dit zou niemand geloven.

'Paul, ik denk dat je overspannen bent, dat je het te druk op je werk hebt. Een burnout misschien of een midlifecrisis.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Dit speelt al veel langer. Het komt niet zomaar van de ene dag op de andere. Het was eigenlijk al vóór ik Eline ontmoette.'

'Dus zij was de *trigger* om ermee voor de dag te komen.'

'Waarschijnlijk wel. Ik wilde je beslist ons vijftienvigjarig huwelijksfeest niet onthouden. Daar heb ik naartoe geleefd. Naar een eindpunt en een nieuw begin.'

Ze ging staan en begon heen en weer te lopen. Zo kon ze haar zenuwen misschien een beetje in

bedwang houden. Ze snapte er niets van. Maar de pijn die ze voelde, was als een dolksteek in de rug.

‘Dat betekent dus dat ik, al ik weet niet hoelang, voor de gek ben gehouden. Je hebt maar gedaan alsof. Je houdt niet meer van me. Je hebt me in de waan gelaten dat we een goed huwelijk hadden. Je hebt zo helemaal alleen allerlei dingen bedacht waardoor je van me af zou kunnen komen. Waardoor je vrij zou kunnen zijn. Want dat is toch je doel in dit alles, hè? Vrij zijn?’

Hij haalde zijn schouders op.

‘Nou, geef eens antwoord!’

‘Misschien!’

‘Je maakt ons volkomen belachelijk.’

‘Dat moet dan maar.’

Ze wees op de mooie zilveren ketting die ze de dag ervoor had gekregen. ‘En dit dan, Paul?’

‘Die had je verdiend.’

‘Voor vijftientig jaar trouwe dienst, bedoel je. Een zilveren handdruk als ontslagbonus.’ Haar stem klonk bitter.

Ze voelde zich meer overrompeld en in verwarring dan ze ooit had meegemaakt.

‘Dus het besluit dat je wilt scheiden, staat vast?’

‘Ja, dat staat vast.’

Ze liep op hem toe en pakte zijn hand. ‘Paul, alsjeblieft,’ smeekte ze, terwijl de tranen in haar ogen

sprongen. ‘Laten we in huwelijkstherapie gaan, zodat we erover kunnen praten. Als je veranderingen wilt: daar sta ik voor open. Maar laat me niet in de steek. Misschien kunnen we het misverstand oplossen, zodat we opnieuw kunnen beginnen.’

‘Het is geen misverstand, Loes. Het is pure werkelijkheid.’

‘Voor jou misschien. Voor mij komt het als een volslagen verrassing. En wat voor een... Ik dacht dat we het goed hadden samen. Ik heb dit helemaal niet aan voelen komen. Paul, zet dit niet door!’

‘Ik kan niet meer terug, Loes.’

‘Hoe bedoel je dat? Je zei toch dat er niets tussen jullie was? Heb je dat gelogen?’

‘Eigenlijk wel...’ Hij wendde zijn hoofd af en kneep zijn handen in elkaar.

‘Maar waarom kun je niet terug?’

‘Ze is zwanger.’

‘Zwanger van jou?’

‘Eh... ja.’

‘Hoelang al?’

‘Drie maanden.’

Ze voelde haar lichaam als één bonk pijn. Van haar hoofd tot haar voeten golfde de pijn heen en weer.

‘Vuile verrader.’ Ze stikte bijna in haar woorden. Het liefst was ze naar de keuken gegaan en had ze

haar grote teflon koekenpan gepakt. Ze liep al die richting uit, maar bij het keukenkastje bedacht ze zich. Ze zou hem het liefst met een paar grote klappen de grond in slaan. Beuken op dat hoofd, dat ze eens had gestreeld en gekoesterd, maar waar ze nu van walgde.

Haar woede was zo groot dat ze hem wel wat kon aandoen. Die overspeler, wat dacht hij wel.

Niet doen, Loes, zei een stemmetje in haar hoofd. Maak geen bittere ex-vrouw van jezelf. Blijf je kalmte bewaren zover je dat kan.

Ze liep naar de stoel waar hij nog steeds in zat. Met één ruk trok ze het zilveren collier van haar hals en gooide het hem in zijn gezicht. 'Dat hoef ik niet meer.'

Wat een huichelaar was hij. Ongelooflijk. Gisteren zo veel lieve dingen gezegd. De kamer stond vol bloemstukken en cadeautjes. Op een tafeltje lag een stapel felicitatiepost. Ze had nog niet eens alles opengemaakt en gelezen.

En nu dit!

Had hij het maar eerder gezegd. Dan had ze heel het feest kunnen afblazen. De aardige, liefdevolle man spelen, maar intussen was ze al maandenlang bedrogen. Die zwangerschap kwam toch niet zomaar uit de lucht vallen?

Juist in het meest kwetsbare had hij haar getroffen. Zij kon immers niet zwanger worden.

Paul raapte de ketting op en stopte die in zijn broekzak. Hij liep naar de garage en een paar minuten later hoorde ze de auto starten.

Het grind spatte op toen hij wegreed en haar alleen liet.

Ze liep het huis binnen, de trap op, naar de slaapkamer. En terwijl ze zich op het dekbed liet neervallen, kwamen eindelijk de tranen.

‘Afgedankt, ingeruild, verlaten!’ riep ze. Nog nooit had ze zich zo ellendig gevoeld.

MIES VREUGDENHIL

De verlatene

Mies Vreugdenhil schrijft over de andere kant van een scheiding: hoe voelt het en wat gebeurt er als je wordt verlaten? Als je alleen achterblijft, terwijl je dit niet wilt? Een ingrijpend boek, dat laat zien dat God nooit loslaat.

Het valt niet mee voor Loes om verder te moeten als ze door haar man Paul wordt verlaten. Kort na hun vijfentwintigjarig huwelijk besloot hij om niet verder te willen met haar. Hij kiest voor een ander! Loes is er kapot van, ze functioneert niet meer normaal en moet volledig opnieuw beginnen: een ander huis, een ander leven. Hoe nu verder? Zij houdt toch van Paul? Met hulp van vrienden en familie probeert ze er de schouders onder te zetten, maar kan ze hem vergeven en haar leven accepteren? Kan ze blijven geloven dat God een plan met haar heeft?

Mies Vreugdenhil uit Waalwijk schreef een indringende roman. In de Citerreeks verschenen eerder van haar hand *Een veilig huis* en *Opnieuw beginnen*.

ISBN 978 90 5977 580 0 NUR 344

www.citerreeks.nl